

NR. 1

FEBRUAR 2023

35. ÅRGANG

Lev

- LIVET MED UDVIKLINGSHANDICAP

KØBENHAVNS
KOMMUNEKREDS

- LIVET MED UDVIKLINGSHANDICAP

LEV Københavns Kommunekreds

BESTYRELSEN

Formand og landsbestyrelsesmedlem:

Steen Stavngaard, Monrads Allé 46, 2500 Valby
Tlf. 3066 6596 - E-mail: steen.stavngaard@gmail.com

**Bestyrelsesmedlem, redaktør, kasserer
og medlem af centerrådet:**

Eva Gjøe, Højmosevej 10, 2400 København NV
Tlf. 2682 7933 - E-mail: gjoe@email.dk

Bestyrelsesmedlem:

Gitte Svarre Larsen, Holmbladsvænge 1, 1. th.,
2300 København S
Tlf. 2074 2763 - E-mail: louisemalene@webspeed.dk

**Bestyrelsesmedlem, webmaster
og medlem af Handicaprådet:**

Per Jonasson, Panumsvej 21, 2500 Valby
E-mail: per@valby.eu

Bestyrelsesmedlem:

Egon Pedersen, Emdrupvej 139, 2400 København NV
Tlf. 2085 3806 - E-mail: egonpedersen26@gmail.com

Bestyrelsesmedlem og redaktør:

Charlotte Pepke, Vibekegade 8, st. th.,
2100 København Ø
E-mail: cpep@city.dk

Bestyrelsesmedlem:

Gert Thomsen, Listedvej 72, 2.tv., 2770 Kastrup
E-mail: gertthomsen57@gmail.com

Bestyrelsesmedlem:

Hanne Berner, Langkærvej 9B, 2720 Vanløse
tlf. 6089 8847 E-mail: hanneberner9b@gmail.com

Udenfor bestyrelsen:

Revisor:

Jørn Jensen, Ole Borchs Vej 18, 2500 Valby
Tlf. 4091 9620, E-mail: jnjdss3@gmail.com

NR. 1 FEBRUAR 2023 35. ÅRGANG

Lev
- LÆV MED UDVEKSLINGSHANDICAP

**KØBENHAVNS
KOMMUNEKREDS**

Udgivelsesplan

Her er der en oversigt over Lev Københavns udsendelser samt deadline for aflevering af stof.

Redaktøren skal have dit bidrag senest

Blad nr. 1	25. januar 2023
Udgives:	Februar
Blad nr. 2	25. april 2023
Udgives:	Maj
Blad nr. 3	25. august 2023
Udgives:	September
Blad nr. 4	1. november 2023
Udgives:	December

ANNONCESALG

Rosengrenen ApS

Tlf. 86 95 15 66

Kl. 8.30-12.00 og 12.30-15.00

Mail: info@rosengrenen.dk

– hvortil alle spørgsmål
vedr. annoncer bedes rettet.

Sats og tryk: Intryk

Tlf. 70 21 10 00

www.intryk.dk

Lev Københavns

Kommunekreds' bestyrelse

3

Lederen. Af Steen Stavngaard

7

Ekstraordinær generalforsamling
i Lev København

11

Oplæg til møde i handicaprådet
den 23. november 2022

13

Pårørendevejleder

Hanne Skov Henriksen

21

Indmeldelseskupon

23

Efterlysning!

Af Steen Stavngaard

I februar 2022 afholdt vi i Lev København generalforsamling, hvor vi heldigvis fik valgt et nyt medlem til bestyrelsen (Hanne Berner), så vi nu er 8 medlemmer af bestyrelsen i Lev København.

MEN, MEN ... Vi fik desværre ikke valgt en ny formand til at overtage hvervet efter Vibeke Jessen, der ikke genopstillede.

Generalforsamlingen pålagde den nyvalgte bestyrelse at finde en løsning på det problem, og da vi skønnede at indkaldelse til en ekstraordinær generalforsamling i f.eks. marts 2022 næppe ville give en ny formandskandidat, valgte vi i bestyrelsen at konstituere undertegnede som formand indtil videre.

Fortsættes side 9

Og samtidig delegere nogle af formandens opgaver til den øvrige bestyrelse.

Det har vi så kørt med ca. 1 år, men nu vil vi godt forsøge med en ekstraordinær generalforsamling den 22. marts (se indkaldelsen på side 11) for forhåbentlig at få en mere varig løsning på problemet.

Så hvis du har lyst til at arbejde med handicappolitik i København, så mød op denne dag, og stil op til bestyrelsen som formand. Hvis du synes, det er lidt voldsomt at begynde livet i bestyrelsen som formand, kan du måske begynde din bestyrelsestid som menigt medlem og så stille op som formandskandidat til valget i 2024. Så vil vi blot forlænge den nuværende konstitution med et år mere med mig som formand.

Men hvorfor egentlig bruge kræfter på bestyrelsesarbejde i Lev København?

- 1) Som det fremgår af en artikel andetsteds i dette blad, så er vilkårene på bostederne i København absolut ikke gode nok. Voldsomme besparelser på budgettet i de sidste 10 år har gjort det til en næsten umulig opgave for de ansatte på et bosted at få tid til at give beboerne på bostedet et værdigt liv. Ferier er blevet sparet væk, og ture/udflugter ud af huset er også en mangelvare.
- 2) For nylig satte politikerne i København igen fokus på den helt nødvendige kørsel for borgere med et udviklingshandicap, der skal bringes i skole, på dagtilbud m.m. Disse borgere er ikke trafiksikre og ville uden denne kørsel ikke have mulighed for at kunne komme i skole eller på deres dagtilbud.

Politikerne kigger på denne mulighed, da de synes, det er en meget dyr løsning for kommunen; MEN dette skal sammenholdes med den livskvalitet, der ville gå tabt uden en sådan kørselsordning.

- 3) Fritids- og klublivet for vores målgruppe er også tit under voldsom opmærksomhed fra politisk side, men også her ville besparelser gå voldsomt ud over de mennesker, der ikke ville kunne få et egentlig fritidsliv, som alle mulige andre mennesker har mulighed for.
- 4) Retssikkerheden for mennesker med et udviklingshandicap i Danmark er ikke god nok, og vi arbejder i Landsforeningen Lev på at forbedre dette.

Og det er bestemt også en opgave, der kræver stor opmærksomhed.

Jeg kunne nævne mange flere opgaver, der kræver vores opmærksomhed.

Lev havde i januar sidste år 70-års jubilæum som organisation. Det ville selvfølgelig være skønt, hvis vi ikke var en nødvendighed, men selv om udviklingen på mange områder er blevet forbedret siden 1952, er det desværre stadig væsentligt at være vagthund over for myndighederne, så også mennesker med et udviklingshandicap kan få et godt og værdigt liv.

Så hvis du kan se dig selv være med til at arbejde med sådanne politikker som nævnt ovenfor, så mød op den 22/3 til den ekstraordinære generalforsamling, så du sammen med den nuværende bestyrelse på 8 personer kan være med til at gøre en forskel, så vores mennesker kan få et værdigt liv.

Lev København holder ekstraordinær generalforsamling

Onsdag d. 22. marts 2023 kl. 19.30-21.00
Sted: Uddannelsescenter UIU,
Horsebakken 19, 2400 København NV

Der vil være kaffe/te og kage.

Dagsorden:

- a. Valg af dirigent og valg af referent.
- b. Bestyrelsen orienterer om første års arbejde
- c. Valg af formand

Evt. punkter til dagsorden skal være Eva Gjõe i hænde
senest d. 15. marts på tlf. 2682 7933 el. gjoe@email.dk

Oplæg til møde i handicaprådet den 23. november 2022

Af Bente Maria Holm Jensen

Min søn er 42 år og bor på et bosted for 24 mennesker med et udviklingshandicap. Der er for tiden 14 pædagoger ansat, enkelte i deltidsstilling. Dertil en nattevagt. De fleste beboere kan ikke færdes udenfor på egen hånd.

Hverdag på et bosted, medbestemmelse og medindflydelse

Min søns liv er tilrettelagt med dagcenter fire dage om ugen og en hjemmedag på bostedet og desuden lang weekend. Han bestemmer selv, hvad tøj han tager på, han kan selv tage bad, han bestemmer selv, hvornår han går i seng – altid tidligt – men ellers har han ikke meget indflydelse på sit liv.

Tidligere blev der lavet handleplaner, hvor beboerne kunne have indflydelse på, hvad de hver især gerne ville blive bedre til, mål de ville arbejde hen imod eller bare ønsker til et meningsfuldt liv. De findes ikke mere.

Min søn vil gerne være til nytte, han elsker at hjælpe til med at vaske sit eget tøj, han har sin egen vaskemaskine, og han bliver frustreret, når der ikke er tid til, at han selv får lov at hjælpe til. Eller når han køber ind på sin hjemmedag, 2 liter minimælk og 1 koldskål. Han vil helst i Rema 1000, som ligger ca. 300 m fra hans bosted, de har nemlig den koldskål med skruelåg, som han holder mest af. Men hvis der er travlhed, går pædagogen med ham i Fakta, som ligger tættere på bostedet, så får han den langtidsholdbare koldskål uden skruerprop, som han ikke kan åbne, eller tykmælk, som han ikke drikker. Det gør ham svært frustreret.

Det kan lyde som bagateller, men når man har så begrænset indflydelse på sit liv, er det vigtigt at fastholde de ting, han selv kan.

Da han vendte hjem fra ferie med os sidste sommer, var en af hans teampædagoger holdt op. Hun havde været på bostedet siden dets start, og han var meget glad for hende. Han var ulyk-

kelig over, at hun var rejst, han troede, det var hans skyld, at han havde gjort noget forkert.

Bostedet har den politik, at når personalet siger op, bliver det først fortalt til beboerne ganske få dage før, de stopper, for ikke at skabe unødigt uro. De beboere, der er på ferie eller af anden grund ikke hører det, får ikke lejlighed til at sige farvel.

Det er vigtigt at tage ordentlig afsked med en, som man holder af, og som har været en vigtig del af ens liv, og det gør ondt og er en sorg, hver gang beboerne ikke får lejlighed til det.

Det havde kun kostet lederen få minutter at maile til de pårørende, så vi hver især kunne forberede vores voksne børn og evt. kunne sende en hilsen.

Der er ikke noget, der hedder ferie på min søns bosted, det er sparet væk, ture ud af huset eller cafe besøg findes kun i yderst begrænset omfang for nogle af beboerne.

I foråret var også kun nogle blandt beboerne på en-dags besøg på Sjællandsfestivalen. Det er væsentlige oplevelser for beboerne, de får gode oplevelser sammen, det styrker deres sociale liv. De beboere, der hverken har familie eller dagtilbud, tilbringer alle dage året rundt på bostedet.

Pårørendeligt – pårørendebyrde

Da vores søn flyttede på bosted, forestillede vi os, at bostedet nu påtog sig ansvaret for hans liv, hans velfærd, hans trivsel. Intet kan være mere forkert.

Den forestilling måtte vi hurtigt revidere.

Vi og de fleste pårørende er inddraget i at hjælpe vores voksne børn. Indkøb af tøj, holde aftaler med klubber og kørsel til fritidsforhold, lægge

Fortsættes side 15

vasketøj sammen, i det hele taget sørge for, at hverdagen fungerer gnidningsløst. Hvis noget er i udu: skifte pærer, skifte batterier, tjekke telefoner, indstille tv, radio, cd-afspiller, så er det vi pårørende, der må tage sig af det.

Nej, vi har ikke pligt til det, men hvis vi ikke gør det, bliver det ikke gjort.

Min søn havde en vandskade i sin lejlighed, hældningen på badeværelsesgulvet var lavet forkert, så vandet fra bruseren løb ind i soveværelset og ødelagde hans parketgulv. Bostedet magtede ikke at tage sig af det. Vi måtte kontakte husejeren, som udbedrede skaden.

Det værste er dog, at bostedet ikke har tid til at deltage i de konsultationer, som er en væsentlig del af vores børns liv, og som i sidste ende drejer sig om vores voksne børns trivsel.

Det er besøg hos læger, speciallæger, hospitaler, tandlæger, ortopæder, ortopædskomagere, hjælpemidler, øjenlæger som alle også handler om vigtige informationer om vores børn, som bostedet burde vide og tage del i.

Vores søn er af Bispebjerg Hospital netop blevet henvist til koncentreret genoptræningsforløb 2 gange om ugen i mindst 8 uger, men bostedet har afvist at ledsage ham. Og så må vi pårørende gøre det.

Hospitalsindlæggelse: der er lavet en Sundhedsaftale tilbage i 2020 om ledsagelse i forbindelse med hospitalsindlæggelse, men trods det afviser bostedet at ledsage ved indlæggelse grundet mangler på personale.

Og det er jo ikke for at holde i hånd, der skal ledsagelse med, men fordi en hospitalsindlæggelse kan være en voldsom og utryk oplevelse forbundet med angst. Ligesom der kan være kommunikationsvanskeligheder, vores beboere kan ikke altid fortælle præcist, hvordan og hvor det gør ondt, ligesom plejepersonalet på sygehuset ikke altid forstår, hvad vores beboere siger.

For nogle år siden kom min søn voldsomt til skade, da hans tandemcykel brød sammen under ham og en ung vikar. Min søns cykelhjelm flækkede, han knækkede sin ene fortand så nerven var blottet, desuden havde han i faldet

bidt sig så voldsomt over læben, at han måtte syes med flere sting.

Lægen på skadestuen spurgte min søn, hvor ondt det gjorde på en skala fra 1 til 10. Min søn forstod ikke, så lægen spurgte igen, og min søn svarede 2.

Min søn kan tælle til 10, men ikke graduere. Han kan skelne mellem 1 og 2, 1 gør lidt ondt, 2 gør meget ondt. Han har i forvejen en høj smertetærskel, så han har været meget forpint. Da han skulle syes, ville han ikke stikkes, så han blev syet uden bedøvelse. I mellemtiden var min mand nået frem til skadestuen, og lægen roste vores søn, at han var en sej fyr.

Men han var ikke spor sej. Han var paralyseret af smerte, at han havde sagt nej til bedøvelse var udelukkende, fordi kanylen havde skræmt ham. Det var en flink og omsorgsfuld læge på skadestuen, at han misforstod skyldtes udelukkende, at han ikke kendte vores søn og hans reaktionsmønster. Min mand bragte vores søn hjem til os, så vi kunne pleje ham. Her opdagede vi, at han ikke brugte sine højre arm, vi måtte tilbage på skadestuen, og det viste sig, at han havde læderet og brækket sin albue. Det er vigtigt, at der er personale, som kender vores voksne børn, som ledsager dem til hospitalsindlæggelse.

Som pårørende kan man ikke se frem til at blive aflastet eller nyde et rigt pensionistliv. Vi deltager, fordi vi er nødvendige, for ellers er vores voksne børn ilde stedt, vi kan ikke slippe fri, det er en byrde.

Personaleflugt historieløshed og faglighed/fagløshed

Igennem de seneste år er der sket en stor udskiftning af personalet på bostedet. Alene i foråret fik vi besked om, at 5 pædagoger var stoppet, den ene efter blot få måneders ansættelse, en af de 5 fortsætter dog på deltid.

Netop i denne uge er 3 stoppet, en af de 3 har blot været ansat få måneder, de 2 øvrige har været ansat igennem flere år. De to er den slags pædagoger, alle beboere og pårørende holder så usigeligt meget af, veluddannede med rig erfaring og indsigt og med overskud og tålmodighed til at rumme vores voksne børns særlige behov.

Fortsættes side 17

Alle ansatte på min søns bosted, både fastansatte og vikarer og praktikanter, er venlige og imødekommende, men med den store personaleudskiftning er der utrolig mange nye ansatte, der ikke har den – i mine øjne nødvendige – faglige baggrund og indsigt. Der er fastansatte, som er fysioterapeuter, socialrådgivere, ja på et bosted har man ansat en tidligere bedemand.

Når vores voksne børn flytter hjemmefra, så ved vi forældre godt, at de mister færdigheder, de kan ikke mere, hvad de før har kunnet og har lært, fordi at bevare kræver fortsat indsats. Det ved socialpædagoger og specialpædagoger godt, og de arbejder på at vedligeholde færdigheder ved at motivere, ved at inddrage, ved at støtte, ved at skabe et miljø, der rummer den orden og forudsigelighed, som er så nødvendig.

Med helt nye faggrupper på bostedet går den faglighed tabt, og man må ikke undervurdere, hvad det betyder for trivsel på et bosted. Igen alle ansatte er søde og velmenende på min søns bosted, men fagligheden mangler.

Et andet problem ved de hurtige og mange personaleskift er den historieløshed vores beboere oplever.

Vores liv er bl.a. bundet sammen af familie, traditioner, baggrund, jobs, oplevelser osv, det er vores identitet. Og vi kan tale om det, fortælle om det, skrive om det.

Nogle beboere har intet eller et sparsomt eller svært forståeligt sprog. Det kræver tid og samtale og mange gentagelser at forstå deres ønsker og at lære deres historie og liv at kende.

Vores børn er afhængige af, at de er omgivet af voksne, der holder fast i deres historie, pædagoger, der kan genfortælle med dem, om de oplevelser, de har haft, f.eks. om den gang Johnny fra Kandis optrådte, eller den gang brandalarmen gik, så brandbilerne kom susende, og at de alle måtte ud på gaden, nogle heldige fik endda lov til at sidde i brandbilen.

Men når personalet forsvinder, så forsvinder mange af fortællingerne. Min søns nuværende kontaktpædagoger er alle nyansatte fra i år, de kender intet til de mange oplevelser, der er gået forud.

Det er som et nyt blankt blad i min søns livsfortælling. Han er ikke selv i stand til at fortælle, hvad der betyder mest for ham, og når en pædagog rejser, så forsvinder et vigtigt livsvidne.

Overfaldsalarm og vold De-stabilisering Kommunikationsvanskeligheder Stigmatisering af uromager

På min søns bosted er personalet begyndt at gå med overfaldsalarm, ligesom der har været traumatiske episoder mellem beboere og personale, politiudrykning og anmeldelse af vold. Som pårørende er det chokerende og helt uforståeligt.

Her bor 24 mennesker, som har boet sammen i årevis. Hvad er der sket, siden det har udviklet sig så dramatisk?

Jeg har ikke nogen forklaringer på hvorfor og hvordan, men jeg har nogle bud.

Da min søn flyttede ind, var bostedet helt ny etableret, det var indrettet med 2 enheder af hver 12 beboere, 1.-2. sal og 3.-4. sal, der var pædagoger knyttet til hver enhed, 2 ad gangen var på vagt på hver enhed, beboerne havde en kontaktperson, foruden en sekundær kontakt. Alle beboerne har behov for stor grad af forudsigelighed, og næsten et af de allervigtigste punkter var, at beboerne havde styr på, hvilke pædagoger der kom på arbejde dagen efter. De havde fotos af personalet, som blev sat op på køleskabsdøren i deres køkken-alrum.

Så kom de store nedskæringer, de to enheder blev slået sammen til en enhed, i stedet for 2 pædagoger i hver afdeling, 4 i alt, havde man nu 3 pædagoger til hele huset.

Man ændrede kontaktpædagogen til et team af 5 pædagoger, således at hver beboer nu skulle forholde sig til 5 forskellige pædagoger, ligesom alle pædagoger nu skulle forholde sig til at have indsigt i 24 beboere med hver deres handicaps.

Beboerne ved nu ikke hvem der er på arbejde på deres etage, det bliver først besluttet, når personalet møder ind på arbejde.

Fortsættes side 19

Min mand og jeg har et vældig godt barometer på, om vores søn trives. Hvis han har det godt, hører vi intet fra ham, før han ringer og siger godnat.

Hvis han mistrives, er frustreret eller bare savner personlig kontakt, ringer han. Meget. De første år på bostedet ringede han sjældent, han stortrivedes, nu går der ikke en dag, hvor vi ikke får mindst 10 opkald om dagen.

Det er oplagt for mig, at den stabilitet og kontakt der eksisterede under den gamle ordning, er forsvundet. Og har bestemt ikke gavn timerivslen på bostedet.

Vi har én gang klaget over en episode på bostedet.

Min søn vil gerne vide, hvem der skal hjælpe ham med at børste tænde om aftenen, det aftaler han selv med en pædagog. Han vil i det hele taget gerne lave aftaler, og han er selv god til at holde dem, men han forstår også, hvis vi desværre ikke altid kan overholde aftalen.

En aften kommer en ung pædagog op for at hjælpe ham, det er ikke den pædagog, Sune forventer, og han siger nej, nej. Pædagogen forstår sandsynligvis ikke min søn og kender heller ikke noget til den aftale, min søn har indgået med en kollega, så på en eller anden måde udvikler et lille problem sig til en stor konflikt. Jeg ved af gode grunde ikke, hvad der er blevet sagt og gjort, men jeg kender min søn, han forstår ingenting, han er rådvild og bliver skræmt og bange, og da pædagogen forlader min søns lejlighed – uden at hjælpe med at børste tænder – ringer min søn hjem og er helt ude af den.

Jeg ringer til bostedet og beder dem om at gå op og berolige min søn, de må ikke efterlade ham i den urolige tilstand. Hans daværende kontaktperson reagerede omgående, støttede vores søn og fik sørget for, at han faldt til ro.

Vores søn slår ikke, han er ikke ud-ad-reagerende som det kaldes, men hvis nu vores søn i den situation havde skubbet eller slået ud efter den unge pædagog, så kunne han være blevet anmeldt for vold.

Men hvem er den skyldige? Og er der nogen skyldige?

Stigmatisering af uromagere – jeg tror, vi alle kender til stigmatisering, hvis en forældre til en beboer skælder ud eller brokker sig, så bliver alt, hvad han siger af kritik, opfattet som brok, også selv om kritikken er berettiget.

Det er værre, hvis det gælder en beboer. På et andet bosted var der en uromager – egentlig var han bare en stor og klodset fyr, han var nem at tirre, kunne råbe og skælde ud og smække med dørene, men han var aldrig voldelig.

Men på en eller anden måde fik han prædikater, at han var farlig.

Når der var for meget uro omkring ham, måtte han ikke spise i fælleskøkkenet, men i sin egen lejlighed. Nogle pædagoger satte bare maden uden for på dørmåtten på en bakke, andre ringede på og gik ind med bakken.

En søndag aften havde han spist på sit værelse, bagefter gik han hen og bankede på døren til kontoret, hvor en vikar sad bag en aflåst dør.

Hun åbnede ikke, han blev ved med at banke, han har sikkert også sparket på døren. I hvert fald blev hun så bange, at hun sprang ud af vinduet, ned på taget af et cykelskur og flygtede over i nabohuset til en kollega.

Den stakkels unge kvinde har været ude af sig selv af skræk.

Kollegaen i nabohuset gik over og fandt beboeren uden for kontoret, og spurgte hvad han ville. Han ville bare have sin aftenmedicin, som han skulle have haft til sin aftensmad.

Der stod forældrebyrde på min dagsorden

Vores søn har aldrig været en byrde for os. Men han er dybt afhængig af os, og vi frygter, hvad der skal ske med ham, når vi ikke er her mere. Han er glad for livet, alligevel håber vi, at vi overlever ham. Det er en byrde, som næsten ikke er til at bære.

Hanne Skov Henriksen

Pårørendevejleder i Borgercenter Handicap

Jeg startede som pårørendevejleder i Borgercenter Handicap i april 2022. Stillingen er nyoprettet som del af et treårigt projekt, der blandt andet har fokus på samarbejdet mellem borgercentret og pårørende. Som pårørendevejleder er jeg blandt andet ansat til at vise vej og skabe overblik for de pårørende. Jeg kan fx vise vej til de mange forskellige botilbud og projekter i Borgercenter Handicap, jeg kender til ansøgningsprocesser og arbejds gange og kan også være behjælpelig her.

Jeg giver støtte og vejledning til jer, der er pårørende til borgere i BCH's botilbud og institutioner – og bidrager til, at botilbudene får endnu mere fokus på pårørendesamarbejdet.

I min tilgang er jeg nysgerrig konstruktiv og åben i forhold til at se nye muligheder og sammenhænge. Jeg ser et stort potentiale i at have fælles drøftelser og refleksioner med både medarbejdere og pårørende om spørgsmål som: "Hvordan kan vi mødes på nye måder? Hvordan ville jeg håndtere denne situation, hvis det var mig, der var pårørende / medarbejder?" Det er vigtigt, at vi forsøger at sætte os i hinandens sted. På den måde tror jeg også, vi bliver mere forstående og rummelige over for hinanden, og det, mener jeg, er afgørende for et godt samarbejde.

Jeg er fortsat nysgerrig efter at høre mere fra både pårørende og medarbejdere. For at min rolle giver mening, skal den formes af de behov, der er, og resultaterne af de

forskellige indsatser skal skabes i et samarbejde med både medarbejdere og pårørende. Jeg er derfor altid nysgerrig efter at høre mere om jeres ønsker og idéer. Det kunne fx være, at der er ønsker om at lave tema-aftener for pårørende, måske har I en god erfaring fra tidligere møder.

Kontakt mig

Har du spørgsmål, eller har du et emne, du gerne vil tale med mig om, kan du kontakte mig på:

- Mobil: 24 94 00 85
- Mail: B045@kk.dk

Træffetid

Du kan ringe mandag, tirsdag og torsdag, hvis du har spørgsmål – eller for at aftale tid til en personlig samtale. Samtalen kan foregå enten i borgercentret, på et botilbud eller over telefonen.

Den første torsdag hver måned kan du desuden få pårørendevejledning i Borgercenter Handicap mellem kl. 15-17 uden at have en aftale.

*Med venlig hilsen
Hanne Skov Henriksen*

- LIVET MED UDVIKLINGSHANDICAP

Medlemskontingent: sæt venligst X

- Enkeltmedlemskab 350 kr.
 Husstandsmedlemskab 700 kr.

Betal først, når girokortet modtages.

Undertegnede ønsker at blive medlem af **Lev København**

SKRIV VENLIGST MED BLOKBOGSTAVER:

Navn: _____

Adresse: _____

Postnummer: _____ By: _____

Telefon: _____ E-mail: _____

Samlevers navn (husstandsmedlemskab): _____

Samlevers telefon: _____ E-mail: _____

Lev er en interesseorganisation, der siden 1952 har arbejdet for at forbedre vilkårene for mennesker med udviklingshandicap.

Lev · Thistedgade 10, 1. tv. · 2630 Taastrup
Tlf. 3635 9696 · Fax 3635 9697 · E-mail: Lev@lev.dk · www.lev.dk

Meld dig ind
i Lev her:

Du kan også tilmelde dig på www.lev.dk

HUSK
PORTO

Lev
Thistedgade 10, 1. tv.
2630 Taastrup